

Marturisirea de credinta impotriva ecumenismului

SINAXA CLERICILOR ȘI MONAHILOR ORTODOCȘI DIN GRECIA

APRILIE 2009

Toți cei care prin harul lui Dumnezeu am crescut în dogmele cele binecinstitoare și urmăm în toate Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească credem că:

Singura cale mântuitoare pentru oameni[2] este credința în Sfânta Treime, în opera și învățătura Domnului nostru Iisus Hristos, care sunt continue în trupul Lui, Sfânta Biserică. Hristos este singura lumină adevărată[3]; nu există alte lumini care să ne lumineze, nici alte nume care pot să ne mântuiască: „Și nu este întru alt întru nimic mântuire, pentru că nici nume este altul sub cer dat întru oameni, întru care trebuie să ne mântuim noi”[4]. Toate celelalte credințe, toate religiile care ignoră și nu-L mărturisesc pe Hristos „venit în trup”[5], sunt făcături omenești și lucrurile diavolului[6], nu conduc la adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu și la nașterea din nou prin dumnezeiescul Botez, ci îi rătăcesc pe oameni și îi conduc la pierzare. Noi, creștinii care credem în Sfânta Treime, nu avem același Dumnezeu cu nici o altă religie: nici cu așa-numitele religii monoteiste (iudaismul și islamul), care nu cred în Sfânta Treime.

De două mii de ani, Biserica întemeiată de Hristos și călăuzită de Sfântul Duh a rămas statornică și neclintită în Adevărul mântuitor învățat de Hristos, predat de Sfinții Apostoli și păzit de Sfinții Părinți. Nu a fost îngenuncheată de cumplitele prigoane ale iudeilor, inițial, și ale închinătorilor la idoli, mai apoi, în primele trei secole; a arătat o mulțime de martiri și a ieșit biruitoare, dovedind originea ei dumnezeiască. După cum minunat spune Sfântul Ioan Gură de Aur: „Nimic nu este mai puternic decât Biserica... Dacă porți război împotriva vreunui om, fie ai învins, fie ai fost învins; dar dacă porți război împotriva Bisericii, vei fi învins fără să te dumirești, căci Dumnezeu este mai tare decât toate”[7].

După încetarea prigoanelor și triumful Bisericii asupra vrăjmașilor din afară, adică a iudeilor și a închinătorilor la idoli, s-au înmulțit și s-au împuternicit vrăjmașii dinăuntru ai Bisericii. Au apărut diferite erezii, care au încercat să perimeze (răstoarne) și să falsifice credința predanisită, așa încât credincioșii să fie zăpăciți și

să slăbească încrederea lor în adevărul evanghelic și în cele încredințate. Marele Vasilie schițând situația bisericească, creată de erezia lui Arie, care a dominat timp de patruzeci de ani și administrativ, zice: „Dogmele Părinților sunt disprețuite, predaniile apostolice sunt socotite de nimic, invențiile oamenilor mai noi înlumesc Bisericele; așadar, oamenii nu mai teologhiesc, ci tehnologhiesc; înțelepciunea lumii are întâietate îndepărtând lauda Crucii. Păstorii sunt izgoniți, iar în locul lor sunt introduși lupi grei care sfârtecă turma lui Hristos"[8].

Ce s-a întâmplat cu vrăjmașii din afară, religiile, s-a întâmplat și cu cei din interior, ereziile. Biserica - prin marii și luminații Sfinți Părinți, a definit și a îngrădit credința Ortodoxă prin hotărârile Sinoadelor Ecumenice și Locale referitoare la anumite învățături îndoielnice, dar și prin conglăsuirea Părinților (consensus Patrum) asupra întregului de teme al credinței. Suntem mai siguri când îi urmăm pe Sfinții Părinți și nu mutăm hotarele pe care ei le-au așezat. Cuvintele „Următori Sfinților Părinți" și „Nu muta hotarele pe care le-au așezat Părinții noștri" constituie o linie sigură de drum și supapa de siguranță a credinței și viețuirii noastre ortodoxe. Prin urmare punctele de bază ale mărturisirii noastre sunt următoarele:

1. Păzim neclintite și nefalsificate toate cele legiuite de Sinoade și de Părinți. Primim toate câte ei le-au primit și condamnăm toate câte ei le-au condamnat, ferindu-ne de contactul cu toți cei care inovează în chestiunile credinței. Noi nici nu adăugăm, nici nu desființăm vreo învățătură, nici nu o schimbăm. Sfântul Ignatie al Antiohiei, purtătorul de Dumnezeu, scria deja în Epistola sa către Sfântul Policarp al Smirnei: „Tot cel ce se pronunță împotriva celor hotărâte, chiar dacă ar fi vrednic de crezare, chiar dacă ar posti, chiar dacă ar trăi în feciorie, chiar dacă ar face minuni, să-ți fie lup în piele de oaie, care lucrează stricarea oilor". Sfântul Ioan Gură de Aur, tâlcuind cuvântul Apostolului Pavel: „Dacă cineva va binevesti vouă, altceva decât ați primit, să fie anatema", observă că Apostolul „nu a zis că dacă propovăduiesc împotriva sau leapădă totul, ci chiar și ceva foarte mic dacă v-ar binevesti în afara celor primite, chiar dacă de întâmplare vor fi mișcați, anatema să fie"[9]. Sinodul al VII-lea Ecumenic, proclamând hotărârile lui împotriva iconomahilor către clericii din Constantinopol, scrie: „Am urmat Predaniei Bisericii Universale și nu am făcut nici destindere (scoatere), nici prisosință (adaos), ci învățându-ne apostolicește, ținem Predaniile pe care le-am primit, primind și îmbrățișând întotdeauna câte Sfânta Biserică Universală de la începutul vremurilor a primit oral și prin scris... Căci adevărata și prea dreapta judecată a Bisericii nu acceptă nimic a înnoi în ea, nici a face vreo scoatere. Drept aceea, noi, urmând legilor părintești și primind harul de la unicul Duh, am păzit toate cele ale Bisericii fără a tăia sau a împuțina cu ceva"[10].

Împreună cu Sfinții Părinți și cu Sfintele Sinoade lepădăm și anatematizăm toate ereziile care s-au ivit în cursul istoric al Bisericii. Dintre ereziile vechi, care supraviețuiesc până azi, condamnăm arianismul (supraviețuiește la minciuno-martorii lui Iehova) și monofizitismul, cel radical al lui Eutihie și cel moderat al lui Sever și Dioscor, conform hotărârilor Sinodului IV Ecumenic de la Calcedon și învățăturii hristologice a marilor Sfinți Părinți și Dascăli, precum a Sfântului Maxim Mărturisitorul, a Sfântului Ioan Damaschinul, a Marelui Fotie și a imnelor din cult.

2. Proclamăm că papismul (romano-catolicismul - n.tr.) este pântecul ereziilor și al rătăcirilor. Învățătura despre „Filioque”, adică a purcederii Sfântului Duh și de la Fiul, este contrară celor pe care Însuși Hristos le-a învățat despre Sfântul Duh. Întreaga ceată a Părinților - și în sinoade și în parte - consideră papismul ca erezie, pentru că în afară de Filioque, a introdus o mulțime de alte rătăciri, precum primatul și infailibilitatea papei, azima, focul curățitor, imaculata concepție a Născătoarei de Dumnezeu, grația creată, răscumpărarea iertărilor (indulgentiae); a schimbat aproape toată învățătura și practica în legătură cu Botezul, Mirungerea, Dumnezeiasca Euharistie și celelalte taine și a transformat Biserica într-un stat lumesc.

Papismul actual s-a abătut mult mai mult decât papismul medieval de la învățătura Bisericii, așa încât el nu mai constituie continuarea vechii Biserici Apusene. A introdus o mulțime de noi exagerări în „mariologie”, precum învățătura despre Născătoarea de Dumnezeu ca „împreună-mântuitoare” (corredemptrix) a neamului omenesc. A încurajat „Mișcarea Harismatică” a grupărilor protestante, chipurile pnevματο-centrice. A înfiat metode spirituale orientale de rugăciune și meditație. A introdus noi inovații în dumnezeiescul cult, precum corurile și orgile muzicale. A prescurtat și distrus cu totul Dumnezeiasca Liturghie. În spațiul Ecumenismului a pus bazele religiei mondiale (pan-religia), recunoscând prin Conciliu II Vatican „viața duhovnicească” a celor de alte religii. Minimalismul dogmatic a condus și la o împuținare a cerințelor morale, dată fiind legătura dintre dogmă și morală, având ca urmare căderile morale ale înalților prelați și dezvoltarea între clerici a deviațiilor morale ale homosexualității și ale pedofiliei[11]. Continuând să susțină „Uniația”, această caricatură a Ortodoxiei, prin care ca printr-un cal troian îi înșeală și îi atrage pe credincioși, torpilează dialogul și demistifică așa-numitele sincere dispoziții pentru unire.

În general, există o schimbare radicală a papismului și o întoarcere spre protestantism după Conciliul II Vatican, precum și o înfiere a unor diferite mișcări „spirituale” ale „Noii Ere”.

Conform Sfântului Simeon al Tesalonicului - Mistagogul, papismul a provocat Bisericii cea mai mare stricăciune din câte au provocat toate ereziile și schismele împreună. Noi ortodocșii avem comuniune cu papii dinainte de schismă și pe mulți papi îi sărbătorim ca sfinți. Papii după schismă sunt eretici; au încetat să mai fie succesori în tronul Romei, nu au succesiune apostolică, pentru că nu au credința Apostolilor și a Părinților. Din acest motiv, pe orice papă „nu doar că nu-l avem în comuniune, dar îl numim și eretic”. Din cauza blasfemiei împotriva Sfântului Duh prin învățătura despre Filioque, L-au pierdut pe Sfântul Duh, iar toate la ei sunt lipsite de har. Nici o taină a lor nu este validă după Sfântul Simeon. „Deci blasfemiază inovatorii și departe de Duhul sunt, blasfemiind împotriva Duhului Sfânt, și cu desăvârșire nu este întru ei Duhul Sfânt; pentru care și cele ale lor sunt fără har, după cum harul Duhului l-au nesocotit și l-au subminat... pentru care și Duhul Sfânt nu se află întru ei, și nimic duhovnicesc întru ei și toate cele de la ei sunt goale și noi și contrarii Predaniei dumnezeiești”[12].

3. Aceleași sunt valabile, într-un mai mare grad, pentru Protestantism, care ca un copil al papismului a moștenit multe erezii, iar pe de altă parte a adăugat mult mai multe; respinge Predania, acceptând doar Sfânta Scriptură (sola Scriptura), pe care o răstălmăcește; desființează Preoția ca Har tainic special, cinstirea Sfinților și a icoanelor; subestimează persoana Născătoarei de Dumnezeu; respinge monahismul; din Sfintele Taine acceptă doar Botezul și Dumnezeiasca Euharistie, denaturând și în acestea învățătura și practica Bisericii; învață predestinația absolută (calvinism) și îndreptarea (mântuirea) doar prin credință, iar, în cele din urmă, partea lui „progresistă” a introdus preoția femeilor și căsătoria homosexualilor, pe care îi primește și în Preoție. Însă, în principal, este absentă eclesiologia, pentru că nu există sensul de Biserică, așa cum îl deține Predania Ortodoxă.

4. Unica modalitate de restabilire a comuniunii noastre cu ereticii este proclamarea rătăcirii în ceea ce-i privește și pocăința, așa încât să fie o adevărată unire și pace; unire cu adevărul și nu cu rătăcirea și cu erezia. Pentru încorporarea ereticilor în Biserică, acrivia canonică pretinde primirea lor prin Botez. „Botezul” lor anterior, săvârșit în afara Bisericii, fără întreita afundare și ridicare a celui ce se botează în apa sfințită printr-o rugăciune specială și de către un preot neortodox, nu este botez. Sunt lipsiți de Harul Sfântului Duh, care nu există în cadrul schismelor și ereziilor, și, prin urmare, nu avem nimic comun care să ne unească, precum zice Marele Vasile: „Cei ce s-au lepădat de Biserică n-au mai avut harul Duhului Sfânt peste ei, căci a lipsit comunicarea prin întreruperea succesiunii...cei ce s-au rupt, devenind mireni, n-au avut nici putere de a boteza, nici de a hirotoni; nici nu puteau da altora harul Duhului Sfânt, de la care ei au căzut”[13].

Pentru aceasta este netemeinică și nesigură noua încercare a ecumeniștilor de a impune concepția că avem botez comun cu ereticii, și pe inexistenta unitate baptismală să susțină unitatea Bisericii, care există - chipurile - acolo unde există botezul[14]. Însă cineva intră în Biserică și devine membru al ei, nu prin orice botez, ci prin singurul și unicul Botez săvârșit de preoții care au Preoția Bisericii.

5. Atâta vreme cât ereticii continuă să rămână în rătăcire, respingem comuniunea cu ei, și în mod deosebit rugăciunile în comun. Sfintele Canoane, în întregul lor, interzic nu doar coliturghisirile și rugăciunile în comun în biserici, ci și simplele rugăciuni în comun în spații private. Poziția severă a Bisericii vis-a-vis de eretici provine dintr-o adevărată iubire și dintr-un sincer interes pentru mântuirea lor și dintr-o grijă pastorală ca nu cumva credincioșii să fie atrași în vreo erezie. Cine iubește, arată adevărul, nu-l lasă pe celălalt în minciună; altfel, iubirea, concordia și pacea cu el sunt prefăcute și false. Există un război bun și o pace rea. „Căci mai vrednic de laudă este un război decât o pace care desparte de Dumnezeu” - spune Sfântul Grigorie Teologul[15]. Și Sfântul Ioan Gură de Aur recomandă: „Dacă vezi că se vatămă buna-cinstire, nu da întâietate împăcării în detrimentul adevărului, ci împotrivește-te cu vitejie până la moarte... netrădând nicidecum adevărul”. Iar în altă parte recomandă accentuând: „Să nu acceptați nici o dogmă nouă sub pretextul iubirii”[16]. Această poziție a Părinților și-a însușit-o și marele luptător și mărturisitor al Credinței Ortodoxe înaintea latinilor, Sfântul Marcu al Efesului Evghenicul, care își încheie propria Mărturisire de Credință la Florența prin următoarele cuvinte: „Toți

Dascălii Bisericii, toate Sinoadele și toate Dumnezeieștile Scripturi ne sfătuiesc să fugim de cei cu cugetă diferit (cu alte credințe) și a sta departe de împărtășirea cu ei. Deci, să disprețuiesc eu toate acestea, și să urmez celor care sub pretențiozitatea unei păci fabricate poruncesc unirea? Celor care au violat sfântul și dumnezeiescul Simbol și Îl introduc pe Fiul ca a doua cauză a Sfântului Duh? Căci celelalte ale dezaxațiilor lor le las, avându-le pe cele de acum, dintre care și un singur lucru era suficient, ca noi să ne fi despărțit de ei. Să nu pătimim aceasta niciodată, Mângâietorule Bune, și fă să nu mă depărtez niciodată de credința față de care sunt dator, ci, ținând învățătura Ta și a fericiților bărbați insuflați de Tine, să mă adaug părinților mei, ducând de aici, dacă nu altceva, măcar buna-cinstire"[17].

6. Până la începuturile secolului XX, Biserica a avut în mod ferm și constant o poziție de respingere și de osândire în fața tuturor ereziilor, precum este clar formulată în Sinodiconul Ortodoxiei, care se citește în Duminica Ortodoxiei. Se anatematizează ereziile și ereticii, fiecare în mod particular; iar ca să nu rămână niciuna în afara anatemei, la sfârșit există o anatematismă generală: „Tuturor ereticilor anatema”.

Din păcate, această poziție unică, fermă și neoscilantă a Bisericii de până la începutul secolului XX a început treptat să fie abandonată, după Enciclica emisă de Patriarhia Ecumenică în 1920 „Către Bisericile lui Hristos de pretutindeni”, care, pentru prima oară, caracterizează în mod oficial ereziile ca biserici, care nu sunt înstrăinate de Biserică, ci sunt casnice (intime) și rude. Recomanda „să se reaprindă și să se întărească înainte de toate iubirea între Biserici, neconsiderându-ne unele pe altele ca străine și ale celorlați, ci rudenii și apropiate (casnice) în Hristos și împreună-moștenitoare și în corpore ale făgăduinței lui Dumnezeu în Hristos”[18].

Se deschise deja drumul pentru înfierea, constituirea și dezvoltarea în spațiul Bisericii Ortodoxe a ereziilor Ecumenismului, această panerezie, inițial o invenție protestantă, iar acum avizată și de catolici, erezie care înfiază și legiferează toate ereziile ca biserici și atacă dogma despre Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică. Mai mult, a fost dezvoltată, se învață și se impune de către Patriarhi și episcopi o nouă dogmă despre Biserică, o nouă eclesiologie. Conform acesteia, nici o Biserică nu este îndreptățită să-și revendice exclusiv pentru ea caracterul de Biserică universală și adevărată. Fiecare este un fragment, o parte, dar nu Biserica întregă. Toate împreună constituie Biserica.

Toate hotarele (definițiile) pe care le-au pus Părinții au căzut; nu mai există nici o linie de definire și de demarcație între erezie și Biserică, între adevăr și rătăcire. Și ereziile sunt biserici, și desigur multe, precum cea papală (catolică), se consideră acum ca biserici surori, cărora împreună cu noi Dumnezeu le-a încredințat grija pentru mântuirea oamenilor[19]. Există și în cadrul ereziilor harul Atotsfântului Duh, drept pentru care și botezul lor, precum și toate celelalte taine sunt valide. Toți câți s-au botezat, oricărei erezii ar aparține, sunt mădulare ale trupului lui Hristos, ale Bisericii. Blestemele și anatemele sinoadelor nu mai sunt valabile și trebuie radiate din cărțile liturgice. Ne-am adăpostit în „Consiliul Mondial al Bisericilor” și ne-am vândut substanțial - și aceasta doar prin aderarea noastră - propria conștiință de sine eclesiologică. Am desființat dogma despre Biserica cea

Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească Biserică, dogma despre „un (singur) Domn, o (singură) credință, un (singur) Botez”[20].

7. Acest sincretism intercreștin, a fost dezvoltat acum și într-un sincretism interreligios, care pune semnul egal între toate religiile și theosevia, cinstirea de Dumnezeu cea una, de-Dumnezeu-descoperită în Hristos, cunoștința dumnezeiască și viața în Hristos. Este atacată, în consecință, nu doar dogma despre Biserica cea Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolească în relație cu ereziile, ci și dogma de căpetenie despre unica Revelație în lume și unica mântuire a oamenilor prin Iisus Hristos în relație cu religiile lumii. Este cea mai mare rătăcire, cea mai mare erezie din toate veacurile.

8. Noi credem și mărturisim că doar în Hristos există posibilitatea mântuirii. Religiile lumii și ereziile duc la pierzare. Biserica Ortodoxă nu este doar Biserica adevărată; este Biserica cea Una. Doar ea a rămas fidelă Evangheliei, Sinoadelor și Părinților, și, prin urmare, doar ea reprezintă adevărata Biserică Universală a lui Hristos. După Cuviosul Stareț Iustin Popovici, Ecumenismul este numele comun pentru falsele biserici ale Europei Apusene. Numele lor comun este panerezia[21].

Această panerezie a fost primită de mulți patriarhi, arhiepiscopi, episcopi, clerici, monahi și laici dintre ortodocși. O învață „cu capul descoperit”, a aplică și o impun în practică, împărțându-se în felurite chipuri cu ereticii, prin rugăciuni în comun, schimb de vizite, colaborări pastorale, așezându-se radical pe ei înșiși în afara Bisericii. Poziția noastră inspirată de hotărârile canonice sinodale și de exemplul Sfinților este evidentă. Fiecare trebuie să-și ia în serios responsabilitățile sale.

9. Desigur că există și responsabilități colective, iar în principal cele ale ierarhilor și teologilor noștri cu mentalitate ecumenistă în fața pleromei ortodoxe și a turmei lor. Acestora le declarăm întru frica lui Dumnezeu și cu iubire că această poziție a lor și deschiderile lor în activitățile ecumeniste sunt condamnabile din orice parte am privi, pentru că:

- a) pun la îndoială realmente Credința și Predania noastră ortodox-patristică;
- b) seamănă îndoială în inimile turmei și îi clatină pe mulți, conducându-i spre divizare și schismă și
- c) atrag o parte a turmei în rătăcire și prin aceasta într-un dezastru duhovnicesc.

Proclamăm, aşadar, că din aceste motive, cei care se mişcă în această iresponsabilitate ecumenistă, oricare ar fi poziţia pe care o ocupă în Organismul Ecleziastic, se opun Predaniei Sfinţilor noştri şi, în consecinţă, sunt în opoziţie cu ei.

De aceea, poziţia lor trebuie osândită şi respinsă de către întregul Ierarhilor şi al poporului credincios.

Câţi dintre clerici, monahi, monahii şi laici doresc să participe la această mică consemnare a mărturisirii ortodoxe pot să declare aceasta scriind: „Sunt de acord cu Mărturisirea de Credinţă împotriva Ecumenismului şi semnez”. Să trimită însă spre informare şi numele lor complet, precum şi identitatea lor clericală, monahală sau profesională, localitatea şi ţara la adresa: Περιοδικό «ΘΕΟΔΡΟΜΙΑ» Τ.Θ. 1602, 541 24 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ. fax:2310.276590 sau pe e-mail la: palimpce@otenet.gr

Numele clericilor, moanșilor, monahiilor și laicilor care au semnat textul Mărturisirii puteți să le vedeți făcând click aici.

Mărturisirea de credință este semnată de următorii în mod doveditor și verificabil. Au semnat-o și o vor semna mult mai mulți:

Mitropolitul Serafim al Kitherei și Antikitherei

Mitropolitul Cosma al Etoliei și Akarnaniei

Mitropolitul Serafim al Pireului

Mitropolitul Ieremia al Gortinei și Megalopolisului

Arhimandritul Iosif, Igumenul Sfintei Mănăstiri Xiropotamu, Sfântul Munte

Protoiereul Gheorghios Metallinos, profesor emerit al Școlii Universitare de Teologie din Athena

Protoiereul Theodoros Zisis, profesor emerit al Școlii Universitare de Teologie din Thessalonic

Arhimandritul Marcu Manolis, proistamen (conducător) duhovnicesc al „Uniunii Ortodoxe Pan-Ellinice”

Arhimandritul Athanasie, Igumenul Sfintei Mănăstiri Stavrovunion, Cipru

Arhimandritul Timothei Sakkas, Igumenul Sfintei Mănăstiri Parakliti, Oropos

Arhimandritul Chiril Kehaghioglu, Igumenul Sfintei Mănăstiri Pantokrator, Melissohori, Langadas

Arhimandritul Sarandie Sarandos, parohul Sfintei Biserici a Adormirii Născătoarei-de-Dumnezeu, Amarusion

Arhimandritul Maxim Karavas, Igumenul Sfintei Mănăstiri a Sfintei Paraschevi, Milohori, Ptolemais

Arhimandritul Grigorie Haginikolau, Igumenul Sfintei Mănăstiri a Sfintei Treimi, Ano Ghazea, Volos

Arhimandritul Athanasie Anastasiu, Igumenul Sfintei Mănăstiri Marea Meteoră

Arhimandritul Theoclit Volkas, Igumenul Sfintei Sihăstrie a Sfântului Arsenie Cappadokianul, Halkidiki

Arhimandritul Hrisostom, Igumenul Sfintei Chinovii a Cuviosului Nicodim, Pentalofos, Gumenissa

Arhimandritul Theodor Diamantis, Igumenul Sfintei Mănăstirii Panaghia Molivdoskepasti, Konița

Arhimandritul Palama Kirillides, Igumenul Sfintei Mănăstiri a Nașterii Maicii Domnului, Kallipetra, Veria

Arhimandritul Lavrentie Gratsias, Sfânta Mitropolie a Florinei, Prespei și Eordeei

Arhimandritul Meletie Vdrahanis, Sfânta Mitropolie a Florinei, Prespei și Eordeei

Arhimandritul Pavel Dimitrakopulos, Sfânta Mănăstire a Schimbării la Față a Mântuitorului, Muțiala, Veria

Arhimandritul Ignatie Kalaitsopulos, Sfânta Mănăstire a Sfintei Paraschevi, Milohori, Ptolemais

Arhimandritul Simeon Gheorghiades, Sfânta Mănăstire a Sfintei Treimi, Ano Ghazea, Volos

Arhimandritul Augustin Siarras, Sfânta Mănăstire a Sfintei Treimi, Ano Ghazea, Volos

Arhimandritul Amvrosie Ghionis, Sfânta Mănăstire a Sfintei Treimi, Ano Ghazea, Volos

Gheronda (starețul) Grigorie Ieromonahul, Sfânta Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Evstratie Ieromonahul, Sfânta Mănăstire Marea Lavră, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Filipp Ieromonahul, Coliba Marelui Athanasie, Mănăstirea Sfânta Anna Mică, Sfântul Munte
Ieromonahul Athanasie, Sfânta Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte
Ieromonahul Nicodim, Sfânta Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte
Ieromonahul Nifon, Sfânta Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte
Ieromonahul Hrisosotom Kartsonas, Coliba Sfântului Gheorghe, Mănăstirea Sfânta Anna Mică, Sfântul Munte
Ieromonahul Onufrie, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sfântul Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte
Ieromonahul Hrisanth, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sfântul Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte
Ieromonahul Azaria, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sfântul Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte
Ieromonahul Gavriil, Sf. Chilie Panaghia Gorgoepikoos, Sfânta Mănăstire Pantokrator, Sfântul Munte
Ieromonahul Panteleimon, Sf. Chilie a Sfântului Panteleimon, Sfânta Mănăstire Pantokrator, Sfântul Munte
Ieromonahul Tihon, Sf. Sihăstrie Pantokrator, Melissohori
Protoiereul Lambros Fotopulos, parohul Sfintei Biserici a Sfântului Cosma Etolul, Amarusion, Attica
Protoiereul Ioannis Fotopulos, parohul Sfintei Biserici a Sfintei Paraschevi, Attica
Protoiereul Athanasios Minas, Lutraki, Corinthia
Protoiereul Eleftherios Palamas, Sfântul Hristofor, Ptolemais
Protoiereul Konstantinos Migdalis, parohul Sf. Biserici a Sfântului Constantin, Volos
Protoiereul Photios Vezinias, profesor, Sfânta Mitropolie a Lagadasului
Protoiereul Antonios Vusdekis, parohul Sf. Biserici a Sfântului Nicolae, Nikea, Pireu
Preotul Dionisios Tatsis, pedagog, Konița
Preotul Dimitros Psarris, parohul Sf. Biserici a Atotputernicilor Arhangheli, Sesklon, Aesonia
Preotul Efthimios Antoniadis, Sfânta Mitropolie a Larisei
Preotul Anastasios Gotsopulos, parohul Sf. Biserici a Sfântului Nicolae, Patre
Preotul Gheorghios Papagheorghiu, Sfânta Mitropolie a Dimitriadei

Preotul Peter Hirsch, Petrokerasa, Halkidiki

Preotul Theophanis Manuras, parohul Sf. Biserici a Sfântului Athanasie, Velestino, Magnesia

Ierodiaconul Theológ Kostopulos, Sf. Mănăstire a Sfintei Treimi, Ana Ghazea, Volos

Preotul Pashalis Ghinudis, Sfânta Mitropolie a Larisei

Preotul Gheorghios Diamantopulos, Lavrion, Sfânta Mitropolie a Mesogeei

Preotul Vasilios Kokolakis, parohul Sf. Biserici a Cinstitei Cruci, Holarghos, Attica

Preotul Petros Pantazis, parohul Sf. Biserici a Schimbării la Față, Halandriu

Ierodiacon Iraclidie Kleanthus, Sfânta Mitropolie a Tamasei

Ierodiacon Antonie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohoriu

Gheronda (starețul) Theolipt Monahul, Coliba Cinstitului Înainte-mergător, Sf. Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Gavriil Monahul, Chilia Sfântului Hristodul, Karies, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Ilarion Monahul, lângă Arsanaua Konstamonitului, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Daniil Monahul, Sf. Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Acachie Monahul, Sf. Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Ștefan Monahul, Sf. Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Pavel Monahul, Sf. Chilie a Sfinților Apostoli, Schitul Xenofont, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Onufrie Monahul, Sf. Chilie a Nașterii Maicii Domnului, Sf. Mănăstire Pantokrator, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Nectarie Monahul, Sf. Chilie Izvorul Tămăduirii, Sf. Mănăstire Kutlumusiu, Sfântul Munte

Gheronda (starețul) Isaac Monahul, Sf. Chilie a Zămislirii Născătoarei-de-Dumnezeu, Sf. Mănăstire Stavronikita, Sfântul Munte

Monahul Arsenie Vliagoftis, Sf. Sihăstrie a Sfântului Arsenie Cappadokianul, Halkidiki

Monahul Gheorghie, Sf. Chilie a Nașterii Maicii Domnului, Sf. Mănăstire Pantokrator, Sfântul Munte

Monahul Hristofor, Sf. Chilie a Sfinților Apostoli, Schitul Xenofont, Sfântul Munte

Monahul Maxim, Sf. Sihăstrie a Daniileilor, Katunakia, Sfântul Munte

Monahul Dosithei, Kathisma Sf. Mănăstiri Kutlumusiu, Sfântul Munte

Monahul Spiridon, Chilia Sfântului Nicolae, Sf. Mănăstire Kutlumusiu

Monahul Damaschin Aghioritul, Sf. Chilie a Cinstului Înainte-mergător, Sf. Mănăstire Karakallu

Monahul Savva Lavriotul, Sf. Mănăstire Marea Lavră, Sfântul Munte

Monahul Theofil Aghioritul, Sf. Chilie Sambri, Sfântul Munte

Monahul Paisie, Sf. Chilie a Sfinților Arhangheli „Savvaion," Sfântul Munte

Monahul Heruvim, Sf. Chilie a Sfinților Arhangheli și Sfântului Ioan Cucuzel, Sfântul Munte

Monahul Nicodim, Sf. Chilie a Sfântului Nectarie, Kapsala, Sfântul Munte

Monahul Dosithei, Sf. Mănăstire a Schimbării la Față a Mântuitorului, Sohos, Langada

Monahul Hariton, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sf. Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte

Monahul Nicodim, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sf. Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte

Monahul Averchie, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sf. Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte

Monahul Pródrom, Coliba Cinstului Înainte-mergător, Sf. Schit al Sfintei Anna, Sfântul Munte

Monahul Arsenie, Sf. Colibă a Cuviosului Gherasim, Schitul Sf. Panteleimon, Sf. Mănăstire Kutlumusiu, Sfântul Munte

Monahul Evstratie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Arsenie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Ignatie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Mihail, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Nectarie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Rafail, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Mardarie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Dionisie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Dimitrie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Pahomie, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahul Luca, Sfânta Sihăstrie Pantokrator, Melissohori

Monahia Mariam, Igumena Sf. Mănăstiri a Sfântului Lavrentie, Fili

Monahia Hristonimfa, Sf. Mănăstire a Sfântului Lavrentie, Fili

Monahia Lavrentia, Sf. Mănăstire a Sfântului Lavrentie, Fili

Nikolaos Vasiliadis, teolog și scriitor, Frăția Theologică „Sotirios”

Despina Anastasiadu Gheorguda, Nipiaghogos, educatoare, consilier educațional primar

Panaghiota Antsu, filolog și teolog, Thessalonic

Gheorghios Gheorgudas, doctor în teologie, consilier educațional primar

Ioannis Dekliomis, teolog, Thessalonic

Stefanos Ziogas, profesor de filologie, Thessalonic

Dimitrios Karaghiannidis, antrenor, Thessalonic

Vasilios Kermeniotis, profesor, Ptolemaida

Agathi Kiriakidu-Theodosiu, filolog, Thessalonic

Gavriil Lampsidis, jurnalist, Thessalonic

Sotirios Lisikatos, teolog și filolog, Thessalonic

Hristina Bulaki-Zisi, profesor-asistent primar la Școala de Teologie A.P.Th.

Dimitrios Mavridis, matematician, Thessalonic

Konstantinos Nuis, filolog și teolog, Volos

Lavrentios Ntetsiortsio, publicist și scriitor, președintele Uniunii Filo-orthodoxe „Cosmas Flamiatos,” Eghion

Andreas Papavasiliu, doctor în teologie, inspector primar de educație secundară, Cipru

Panaghiotis Simatis, profesor de teologie, secretarul Uniunii Filo-orthodoxe „Cosmas Flamiatos," Eghion

Konstantinos Stavrinidis, Athena

Marina Stravaku, filolog, Thessalonic

Afrati Strakali-Tzoanopúlu, filolog, Thessalonic

Malamati Strakali-Papaioánnu, filolog, Thessalonic

Dimitrios Zisis, consilier educațional și theolog, Kastoria

[1] Text preluat din Săptămânalul Uniunii Panelenice, „Orthodoxos Typos", nr. 1785 din 29 mai 2009, pp. 1 și 7) și tradus din limba greacă de monahul Leontie. Semnăturile în limba engleză au fost preluate de pe adresa: http://oodegr.com/english/oikoumenismos/omologia_pistews.htm#_ednref1

[2] A se vedea opera lui Ghenadie al II-lea Sholarios, patriarhul Constantinopolului, Despre singura cale de mântuire a oamenilor (în grecește), în Gheorghios Sholarios, Apanta ta evriskomena, Oevres Completes de Georges Scholarios, vol. I-VII, Paris 1928-1936, ed. L. Petit - X. Siderides - M. Jugie, vol. III, 434-452.

[3] Ioan 8:12: „Eu sunt lumina lumii; cel ce îmi urmează Mie nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții".
Idem 3: 19: „Lumina a venit în lume, dar oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina".

[4] Fapte 4: 12.

[5] I Ioan 4: 2-3: „Tot duhul care mărturisește pre Iisus Hristos că au venit în trup, de la Dumnezeu este; și tot duhul care nu mărturisește pre Iisus Hristos că au venit în trup, de la Dumnezeu nu este; și acela este al lui antihrist, de care ați auzit că va veni; și acum în lume este".

[6] A se vedea Cosma Etolianul, *Învățăături*, în I. Menounou, *Cosma Etolianul, Învățăături (și Biografia)*, ed. „Tinos”, Atena, *Învățătura I* 1, 37, pag.142: „Toate credințele sunt mincinoase, false, toate ale diavolului. Acest lucru l-am înțeles drept adevărat, dumnezeiesc, ceresc, sănătos (corect), desăvârșit și pentru mine și pentru voi, cum că singură credința binecinstitorilor și ortodocșilor creștini este bună și sfântă, și a crede și a ne boteza în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh”.

[7] Omilia înainte de surghiunire 1, ΕΠΕ 33, 186 (în limba greacă).

[8] Epistola 90, Către preasfinții frați și episcopi din Apus 2, ΕΠΕ 2, 20 (în limba greacă).

[9] Gal. 1:9. Omilii la Galateni, cap. I, PG 61, 624.

[10] Mansi, 13, 409-412.

[11] Laxismul și decăderea morală chiar și între clerici a fost semnalată chiar de la începuturile secolului XV de către Sfântul Simeon al Tesalonicului. A se vedea Epistola Dogmatică 16 în D. Balfour, Simeon, Arhiepiscopul Tesalonicului (1416/17 - 1429), *Opere Teologice, Analekta Vlatadon* 34, Tesalonic 1981, p.218: "Și mai mult, ei nu privesc adulterul ca pe ceva ce implică iadul întreg, nici măcar în rândurile preoților lor, ci dimpotrivă, ei își doresc cu nerușinare concubine și tineri pentru adulter și doresc să slujească în fiecare zi ". Ibid,15 , pag. 216 : " De asemenea, ei nu au un mod de viață evanghelic; întrucât orice fel de lux și adulter nu reprezintă pentru ei ceva reprobabil și nici orice altceva ce este interzis pentru creștini". Decăderile morale care se văd în ultimul timp chiar și în rândul clerului ortodox sunt rezultatul liberalismului și secularismului ecumenist.

[12] Dialog 23, PG 155, 120-121. Epistola despre fericiri 5, în D. Balfour, Simeon, arhiepiscopul Tesalonicului (1416-17 - 1429). *Opere teologice, Analekta Vlatadon* 34, Tesalonic 1981, p.226.

[13] Epistola I Canonică, Către Amfilohie de Iconium, canonul 1.

[14] În textul celei de-a 9-a Adunări Generale a Consiliului Mondial al Bisericii în Porto Alegre (Brazilia 2006) care a fost acceptat de către reprezentanții Bisericilor Ortodoxe și a avut ca titlu „Chemați să fie o Unică Biserică” (Called to be the One Church), în paragraful 8 se menționează: „Toți cei botezați în Hristos sunt uniți în Trupul Lui”. În paragraful 9: „Faptul că noi toți în comun aparținem lui Hristos prin botezul în numel Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, dă posibilitatea bisericilor și le cheamă să pășească împreună chiar și atunci când nu cad de acord. Asigurăm că există un singur botez, precum există doar un singur trup și un singur Duh, o singură nădejde a chemării noastre, un singur Domn, o singură Credință, un singur Dumnezeu și Tată al nostru, al tuturor (vezi Efes. 4: 4-6)”. Mitropolitul Ioannis (Zizioulas) de Pergam, în lucrarea *Orthodox Ecclesiology and the Ecumenical Movement*, *Sourozh Diocesan Magazine (Anglia, august 1985, vol. 21, p. 23)* a preîntâmpinat această poziție scriind: *Within baptism, even if there is a break, a division, a schism, you can still speak of the Church. ... The Orthodox, in my understanding at least, participate in the ecumenical movement as a movement of baptised Christians, who are in a state of division because they cannot express the same faith together, In the past this has happened because of a lack of love which is now, thank God, disappearing.* (În botez, chiar dacă există o

ruptură, o despărțire, o schismă, poți încă să vorbești despre Biserică. ... Ortodocșii, cel puțin după părerea mea, participă la mișcarea ecumenică ca la o mișcare a creștinilor botezați, care se află într-o situație de despărțire, pentru că nu pot să exprime aceeași credință împreună. În trecut, aceasta se întâmpla din lipsa de iubire, care acum, slavă lui Dumnezeu, dispare.)

[15] Cuvânt apologetic despre fuga în Pont 82, ЕΠΕ 1, 176.

[16] Omilia 22 la Romani, 2, PG 60, 611. Omilia 2 la Filipeni, 1, PG 62, 119.

[17] Mărturisirea de credință expusă la Florența, în Documents relatifs au Concile de Florence, II, Oeuvres anticonciliaires de Marc d'Ephese, de L. Petit, Patrologia Orientalis 17, 442.

[18] A se vedea I. Karmiris, „Monumente Dogmatice și Simbolice ale Bisericii Ortodoxe Universale” (în limba greacă), vol. 2, p. 958.

[19] A se vedea Declarația Comună a papei Ioan Paul al II-lea și a patriarhului Bartolomeu în timpul vizitei celui de-al doilea la Roma, pe 29 iunie 1995. Mai devreme, aceleași lucruri fuseseră proclamate și de către Comisia Teologică Mixtă pentru Dialogul dintre ortodocși și catolici la Balamand (Liban) în 1993.

[20] Efeseni 4:5.

[21] Arhim. Iustin Popovici, Biserica și Ortodoxă și Ecumenismul (în limba greacă), Tesalonic 1974, p. 224.